

10. gr.

Missi skipstjórnarmaður atvinnuréttindi sín samkvæmt reglugerð þessari, getur ráðherra veitt undanþágu frá henni. Þó skulu meðmæli nefndar þeirrar, er um getur í 9. gr., koma til. Aldrei má veita slíka undanþágu, sé sjónstyrkur án gleraugna undir 6/9 eða 0.67 og óskert sjónsvið á betra auga eða því auga, sem eftir er, hafi annað auga ónýtt að fullu. Undanþágu má fyrst veita 6 mánuðum eftir slys eða sjúkdóm þann, er sjóntapinu olli. Undanþágu má ekki veita öðrum en vönnum skipstjórnarmönnum, og skal í slíkum tilfellum endurnýja augnvottorð á 5 ára fresti.

Reglugerð þessi er sett samkvæmt lögum um atvinnu við siglingar á íslenskum skipum, nr. 66 17. júlí 1946, til að öðlast þegar gildi, og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Jafnframt fellur úr gildi reglugerð nr. 19 7. apríl 1937, um sjón og heyrn skipstjórnarmanna.

Samgöngumálaráðuneytið, 16. september 1963.

Emil Jónsson.

Brynjólfur Ingólfsson.

REGLUGERÐ

um möskvastærðir botnvörpunetja og lágmarksstærðir fisktegunda.

1. gr.

Á hafsvæðinu norðan línu, sem hugsast dregin frá strönd Noregs eftir 66° n.br., að 10° v.lgd., þaðan suður að 62° n.br., þaðan vestur að 28° v.lgd., þaðan suður að 59° n.br. og þaðan vestur að 42° v.lgd., skal lágmarksstærð möskva vera sem hér segir:

- a. Í botnvörpunetjum, sem búin eru til úr bómull, mjúktrefjahampi eða gervi-efnum (polyamide, polyester), skal lágmarksstærð möskva vera slík, að þegar möskvi er teygður horna á milli eftir lengd netsins, komist flöt mælistika, 110 mm breið og 2 mm þykk, auðveldlega í gegn, þegar netið er vott.
- b. Í botnvörpunetjum, sem búin eru til úr öðrum efnum, skal lágmarksstærð möskva vera slík, að þegar möskvi er teygður horna á milli eftir lengd netsins, komist flöt mælistika, 120 mm breið og 2 mm þykk, auðveldlega í gegn, þegar netið er vott.

2. gr.

Á öðrum hafsvæðum en um getur í 1. gr. og alþjóðasamningurinn frá 5. apríl 1946 um möskvastærð fiskinetja tekur til, skal lágmarksstærð möskva vera sem hér segir:

- a. Í botnvörpunetjum, sem búin eru til úr tvöföldu garni og innihalda hvorki manila né sisal, skal lágmarksstærð möskva vera slík, að þegar möskvi er teygður horna á milli eftir lengd netsins, komist flöt mælistika, 75 mm breið og 2 mm þykk, auðveldlega í gegn, þegar netið er vott.
- b. Í botnvörpunetjum, sem búin eru til úr manila eða sisal, skal lágmarksstærð möskva vera slík, að þegar möskvi er teygður horna á milli eftir lengd netsins, komist flöt mælistika, 80 mm breið og 2 mm þykk, auðveldlega í gegn, þegar netið er vott.

3. gr.

1. Ekkert skip má við veiðar nota nokkurn þann útbúnað, sem þrengir eða heftir á nokkurn hátt möskva þá, sem lýst er í 1. og 2. gr. reglugerðar þessarar.
2. Þó skal eigi teljast ólögmætt:
 - a. Að festa segldúk, net eða annað efni undir poka botnvörpunets í því skyni að forða eða draga úr sliti.
 - b. Til 1. júní 1965 að festa ferhyrndan netbút á efri hluta botnvörpupoka í því skyni að draga úr eða hindra skemmdir, að því tilskildu, að netbúturinn hafi ekki minni möskva en áskilið er um botnvörpuna sjálfa og að netbúturinn sé festur aðeins að framan og á hliðum, og sé þannig festur, að hann nái ekki lengra fram en fjóra möskva fram fyrir poka-gjörðina og ekki lengra aftur en fjórum möskvum fyrir framan endamöskvann. Sé gjörð ekki notuð, má netbúturinn ekki ná yfir meira en einn þriðja botnvörpupokans, mælt frá fjórum möskvum fyrir framan pokalínsmöskvann.
 - c. Tala möskva í breidd netbútsins skal vera a. m. k. einum og hálfum sinnum tala möskva í þeim hluta pokans, sem þakinn er, og skal breiddin talin þvert á langlínu pokans.

4. gr.

Þrátt fyrir ákvæði 1. og 2. gr. mega þó skip, er veiða makríl, síld og skyldar tegundir, gulllax, ál, fjörsung (*Trachinus draco*), rækjur, kampalampa, leturhumar eða lindýr, hafa innanborðs og nota net með smærri möskvum en þar greinir, með þeim skilyrðum, (a) að slík veiðarfæri noti skipin ekki til þess að veiða aðrar tegundir fisks en hér greinir og (b) að öllum fiski, sem með þeim kann að veiðast og eigi nær lágmarksstærð þeirri, er lýst er í 5. gr. reglugerðar þessarar, verði þegar eftir veiðina fleygt úthyrðis.

5. gr.

Bannað er að hirða nokkurn fisk, sem er smærri en greint er hér á eftir. Lágmarksstærðin er mæld frá trjónuoddi að sporðsenda:

Þorskur (<i>Gadus callarias</i>)	34 cm
Ýsa (<i>Gadus aeglefinus</i>)	31 —
Lýsingur (<i>Merluccius merluccius</i>)	30 —
Skarkoli (<i>Pleuronectes platessa</i>)	25 —
Langlúra (<i>Glyptocephalus cynoglossus</i>)	28 —
Þykkvalúra (<i>Microstomus kitt</i>)	25 —
Tunga (<i>Solea solea</i>)	24 —
Sandhverfa (<i>Scophthalmus maximus</i>)	30 —
Slétthverfa (<i>Scophthalmus rhombus</i>)	30 —
Stórkjafta (<i>Lepidorhombus whiff</i>)	25 —
Lýsa (<i>Gadus merlangus</i>)	23 —
Sandkoli (<i>Pleuronectes limanda</i>)	20 —

Einnig er bannað að kaupa eða selja fisk, sem telst til þessara tegunda, ef hann er smærri en segir í þessari grein.

6. gr.

Eigi ná ákvæði reglugerðar þessarar til fiskveiða í þágu vísindalegra rannsókna né til fisks, sem í slíkum veiðiferðum er veiddur.

7. gr.

Brot á ákvæðum reglugerðar þessarar varða sektum frá kr. 500.00 til kr. 20 000.00.

8. gr.

Reglugerð þessi öðlast gildi 1. október 1963 og er jafnframt úr gildi felld reglugerð nr. 156 13. nóvember 1954 um möskvastærðir fiskinetja og lágmarksstærðir fisktegunda.

Bráðabirgðaákvæði.

Ákvæði 1. gr. reglugerðar þessarar, að því er tekur til hafsvæðisins norðan línu, sem hugsast dregin frá 66° n.br. og 10° v.lgd. að 62° n.br., þaðan vestur að 28° v.lgd., þaðan suður að 59° n.br. og þaðan vestur að 42° v.lgd. (Íslandsmið og Austur-Grænlandsmið) taka eigi gildi fyrr en 1. júní 1964 og eru þangað til í gildi ákvæði um botnvörpunet í a-lið 1. gr. reglugerðar um möskvastærðir fiskinetja og lágmarksstærðir fisktegunda nr. 156 13. nóvember 1954.

Reglugerð þessi er sett samkvæmt lögum nr. 14 30. marz 1960 um heimild fyrir ríkisstjórnina til þess að láta öðlast gildi ákvæði alþjóðasamnings, er gerður var 24. janúar 1959 um fiskveiðar í norð-austurhluta Atlantshafs, ásamt viðbæti, sbr. lög nr. 18 3. marz 1954.

Sjávarútvegsmálaráðuneytið 13. september 1963.

Emil Jónsson.

Gunnlaugur E. Briem.

REGLUGERÐ

**um breyting á hafnarreglugerð fyrir Búðakauptún í Suður-Múlasýslu,
nr. 83 11. maí 1953.**

1. gr.

8. gr. reglugerðarinnar orðist þannig:

Öll skip, seglskip, gufuskip, vélskip, stærri en 12 rúmlestir, hvort sem þau eru tóm eða hlaðin vörum eða seglfestu, skulu greiða hafnargjald (lestagjald) í hvert sinn, er þau leggjast við festar á Fáskrúðsfjarðarhöfn, hvort sem þau varpa akkeri eða leggjast við bryggju eða aðrar festar á höfninni. Einnig skulu þau skip, sem ferma eða afferma vörur eða taka eða skila farþegum á höfninni, greiða hafnargjald eins fyrir það, þó að þau leggist ekki við neinar festar.

Undanþegin hafnargjaldi eru herskip, varðskip, skip, sem hafa skirteini sem skemmtiferðaskip, skip, sem gerð eru út til vísindalegra rannsókna, og skip, sem leita hafnar vegna sjóskemmda. Ef ekki er öðruvísi ákveðið, greiðist hafnargjald af nettóstarð skipanna, reiknað í heilum tölum en brotum sleppt.

- a. Skip, sem eru eign búsettra manna við hafnarsvæðið eða gerð út þaðan og skrásett þar og ekki eru í millilandasiglingum, skulu greiða hafnargjald einu sinni á ári, kr. 5.00, af brúttórúmlest af skipum yfir 40 brúttórúmlestir, þó ekki minna en kr. 300.00 á ári.

Vélbátar, 5 til 40 rúmlesta, sem lagt er við föst legugögn á höfninni, greiði í hafnargjald kr. 150.00 á ári.

- b. Innlend strandferðaskip, sem ekki stunda millilandasiglingar, en ganga aðeins milli hafna innanlands, skulu, þá er þau koma í fyrsta sinn á Fáskrúðsfjarðar-